

POSELSTVÍ PAPEŽE BENEDIKTA XVI. K XVII. SVĚTOVÉMU DNI NEMOCNÝCH

11. února 2009

Drazí bratři a sestry,

Světový den nemocných, který připadne na 11. února, liturgickou památku Panny Marie Lurdské, je pro diecézní komunity příležitostí spojit se spolu se svými biskupy v modlitbě, přistoupit k iniciativám probouzejícím vnímavost k utrpení a zamýšlet se nad ním. Rok sv. Pavla, který oslavujeme, nabízí také vhodnou příležitost pozastavit se spolu s apoštolem Pavlem v rozjímání nad tím, že „jako se na nás ze všech stran valí Kristovo utrpení, tak se nám také skrze Krista dostává všestranné útěchy“ (2 Kor 1,5). Duchovní spojení s Lurdy přivádí na mysl také mateřské povzbuzení Ježíšovy Matky bratřím jejího Syna „kteří dosud putují na zemi a ocitají se v nebezpečích a nesnázích, dokud nebudou uvedeni do blažené vlasti.“¹

Naše pozornost se letos obrací zejména k dětem, k nejslabším a nejbezbrannějším stvořením, zejména k těm, které jsou nemocné a trpí. Některé tyto malé lidské bytosti nesou na těle důsledky ochromujících nemocí a jiné děti bojují s chorobami, navzdory pokroku lékařské vědy a práci významných vědců a odborníků, stále ještě nevléčitelnými. Některé děti jsou zraněné na těle i na duchu v důsledku konfliktů a válek a jiné jsou nevinnými oběťmi nesmyslné nenávisti dospělých. Pak tu jsou „děti ulice“, zbavené tepla rodiny a ponechané napospas, dále nezletilí zneužití zlými lidmi, kteří znásilňují jejich nevinnost a působí v nich psychické zranění, které je poznamená po zbytek života. Nesmíme také zapomínat na bezpočet mladistvých, kteří umírají žízní, hladem nebo kvůli nedostatečné zdravotní pomoci, ani na malé emigranty a uprchlíky, kteří odešli z vlastní země s rodiči za lepšími životními podmínkami. Z úst všech těchto dětí se zvedá tichý křik bolesti, dotazující se našeho svědomí jakožto lidí a věřících.

Křesťanské společenství, které nemůže zůstat lhostejné tváří v tvář takto dramatické situaci, pociťuje naléhavou povinnost zasáhnout. Církev totiž, jak jsem napsal v encyklice *Deus caritas est*, „je Boží rodinou ve světě. V této rodině nesmí být nikdo, kdo by trpět kvůli nedostatku toho, co je pro život nezbytné.“² Proto je mým přáním, aby se také Světový den nemocných stal příležitostí k tomu, aby si farní a diecézní společenství více uvědomila, že jsou „Boží rodinou“, a povzbudilo je to k tomu, aby na vesnicích, ve svých čtvrtích a městech bylo možné zakusit lásku Pána, která požaduje „aby v církvi samotné jako v rodině žádný její příslušník netrpěl z důvodů nouze.“³ Svědectví lásky je součástí života každé křesťanské komunity. Od počátku církev proměňovala evangelijní principy v konkrétní gesta, jak o tom čteme ve *Skutcích apoštolů*. Dnes, vzhledem ke změněné situaci v lékařské péči, je třeba užší spolupráce mezi zaměstnanci různých zdravotních zařízení a církevními

---

¹ II. Vatikánský koncil. Věřoučná konstituce o církvi *Lumen gentium* (21. listopadu 1964), č. 62. *Dokumenty II. vatikánského koncilu*. Praha: Zvon, 1995, s. 94.

² BENEDIKT XVI. Encyklika o křesťanské lásce *Deus caritas est* (25. prosince 2005), 25.b. Praha: Paulínky-ČBK, 2006.

³ *Ibid.*

komunitami přítomnými na stejném území. V tomto smyslu se ukazuje nesporný význam instituce spojené s Apoštolským stolcem, totiž Pediatriká nemocnice Bambino Gesù, která letos slaví 140 let od svého založení.

Nejde ale jen o to. Vzhledem k tomu, že nemocné dítě patří k rodině, která s ním nese utrpení doprovázené často těžkými nesnázemi a obtížemi, křesťanská společenství musí pomáhat také celé rodině, která je stížená nemocí syna nebo dcery. Po vzoru „Milosrdného Samaritána“ je třeba sklánět se před lidmi takto těžce zkoušenými a nabízet jim podporu v podobě konkrétní solidarity. Přijetí a sdílení bolesti se tak promění v užitečnou podporu rodin nemocných dětí, vytváří v nich atmosféru poklidu a naděje a dává jim pocítit, že jsou uprostřed širší rodiny bratří a sester v Kristu. Ježíšův soucit s pláčem naimské vdovy (srov. Lk 7,12-17) a s Jairovou úpěnlivou modlitbou (srov. Lk 8,41-56) poskytují mimo jiné užitečné orientační body k tomu, abychom se naučili sdílet okamžiky fyzické a morální bolesti s tolika zkoušenými rodinami. To vše předpokládá nezištnou a velkorysou lásku, která je odrazem a znamením Boží milosrdné lásky, která nikdy neopouští své zkoušené děti, ale vždy je podivuhodně posiluje na srdci i rozumu, aby byly s to čelit odpovídajícím způsobem obtížím života.

Každodenní nasazení a neúnavné úsilí vynaložené ve službě nemocným dětem je výmluvným svědectvím lásky k lidskému životu, zejména k životu těch, kdo jsou slabí a ve všem závislí na druhých. Důrazně je nutné potvrzovat *naprostou a svrchovanou důstojnost každého lidského života*. Běh času nemění učení, které církev neustále hlásá: lidský život je krásný a má být prožíván v plnosti také tehdy, je-li slabý a zahalený tajemstvím utrpení. Svůj zrak musíme obracet k Ježíši Ukřížovanému. Ve své smrti na kříži chtěl sdílet bolest celého lidstva. V jeho utrpení z lásky můžeme spatřit svrchovanou spoluúčasť na bolestech nemocných dětí a jejich rodičů. Můj ctihodný předchůdce Jan Pavel II., který svým trpělivým přijetím utrpení nabídl zářný příklad zejména na sklonku svého života, napsal zejména těm, kteří trpí: „Na kříži je ‚Vykupitel člověka‘, muž bolesti, který na sebe vzal muka tělesná i duševní všech časů, aby mohli v lásce porozumět spásnému smyslu svých bolestí i odpovědím na otázky, které kladou.“⁴

Chtěl bych na tomto místě vyjádřit své uznání a povzbuzení mezinárodním a národním organizacím, které se starají o nemocné děti, zejména v chudých zemích, a velkoryse a obětavě jim zajišťují odpovídající a láskyplnou péči. Zároveň se obracím na zodpovědné představitele národů s upřímným apelem, aby byly posíleny zákony a opatření ve prospěch nemocných dětí a jejich rodin. Vždy a tím spíše je-li ve hře život dětí je církev připravena nabídnout upřímnou spolupráci s úmyslem proměňovat celou lidskou civilizaci v „civilizaci lásky“.⁵

Na závěr bych chtěl vyjádřit svou duchovní blízkost všem vám, drazí bratři a sestry, kteří trpíte nějakou chorobou. S láskou zdravím ty, kdo vám pomáhají: biskupy, kněze, zasvěcené osoby, zdravotní pracovníky, dobrovolníky a všechny ty, kdo se s láskou věnují péči a tišení bolesti těch, kdo jsou stíženi nemocí. Můj zvláštní

---

⁴ JAN PAVEL II. Apoštolský list o křesťanském smyslu lidského utrpení *Salvifici doloris* (11. února 1984), č. 31. Praha: Zvon, 1995.

⁵ Srov. *ibid.*, č. 30, s. 47.

pozdrav patří vám, milé nemocné a trpící děti. Papež vás objímá s otcovskou láskou spolu s vašimi rodiči a příbuznými, a bude na vás vzpomínat v modlitbě. Svěřte se mateřské pomoci Neposkvrněné Panny Marie, o níž jsme během nedávno uplynulých vánoc rozjímali, maje před sebou obraz Matky s radostí svírající v náručí Božího Syna, který se stal dítětem. Vyprošuji vám všem a každému nemocnému mateřskou ochranu Svaté Panny, Uzdravení nemocných, a všem ze srdce uděluji apoštolské požehnání.

Vatikán 2. února 2009

BENEDIKT XVI.